

Rapport

Datum: 7 juli 2005

Rapportnummer: 2005/193

Klacht

Verzoekster klaagt over de lange duur van de behandeling door de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), van het op 30 juni 2003 ingediende bezwaarschrift gericht tegen de negatieve adviezen van 2 juni 2003 van de minister van Buitenlandse Zaken inzake de verkrijging van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) ten behoeve van haar dochter en grootmoeder. Het bezwaar werd bij beschikking van 12 februari 2004 ingevolge de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 januari 2004 (nummer 200306128/1) door de minister van Buitenlandse Zaken niet-ontvankelijk verklaard. In die uitspraak is bepaald dat er geen rechtsmiddelen openstaan tegen de negatieve adviezen inzake verlening van een mvv.

Beoordeling

I. Bevindingen

1. Op 24 mei 2002 diende verzoekster bij de korpschef van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond ten behoeve van haar dochter en grootmoeder aanvragen in om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). De ontvangst van deze aanvragen werd op 28 mei 2002 door de korpschef bevestigd. Bij beschikking van de minister van Buitenlandse Zaken van 3 juni 2003 werd afwijzend op de aanvragen beslist. Op 30 juni 2003 diende verzoekster een bezwaarschrift in tegen deze beslissingen. De gronden van het bezwaar werden op 11 november 2003 door verzoekster naar de Visadienst gezonden. Op 30 januari 2004 diende verzoekster een klacht in bij de Visadienst over het uitblijven van een beslissing op het bezwaar.

Bij beschikkingen van 13 en 16 februari 2004 verklaarde de minister de bezwaarschriften niet-ontvankelijk. De minister verwees hierbij naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 januari 2004 (nr. 200306128/1) waarin werd bepaald dat geen rechtsmiddelen openstaan tegen de negatieve adviezen inzake de verlening van een mvv.

2. In haar reactie van 29 september 2004 stelde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dat voor de behandeling van een bezwaarschrift een behandeltermijn van maximaal tien weken geldt (artikel 7:10 Algemene wet bestuursrecht, zie Achtergrond). In het geval van verzoekster waren ruim zeven maanden verstreken voordat werd beslist op het bezwaar. Zij achtte de klacht gegrond. De minister gaf aan dat de oorzaak van de lange behandelingsduur lag in een combinatie van een grote hoeveelheid te behandelen aanvragen door de IND en door beperkte capaciteit.

In haar reactie gaf zij tevens antwoord op een bij de opening van het onderzoek door de Nationale ombudsman gestelde vraag. Deze vraag luidde als volgt:

Welke maatregelen heeft de Visadienst sinds de uitspraak van 12 januari 2004 van de Raad van State tot aan het moment van het verschijnen van Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire WBV 2004/34 op 11 juni 2004 in de Staatscourant getroffen ter oplossing van (voortgangs)problemen die door de uitspraak zijn ontstaan?

Het antwoord van de minister luidde:

De IND heeft getracht de betrokken aanvragers en referenten maximaal te informeren over de ten gevolge van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak nieuw ontstane situatie. In de beschikkingen waarbij het bezwaarschrift niet-ontvankelijk werd verklaard is hierover informatie verstrekt. Zo is in zaken waarin eerder bij het advies een bezwaarclausule was opgenomen en waarin het bezwaar vervolgens niet-ontvankelijk is verklaard uitleg gegeven over de redenen die daaraan ten grondslag lagen. Tevens zijn betrokkenen gewezen op de mogelijkheid een nieuwe aanvraag in te dienen - hetzij een aanvraag om een advies hetzij een aanvraag op de diplomatieke post - en is bij de beschikkingen een model 138 of 139 (nieuwe adviesaanvragen) meegezonden. Daarnaast zijn voorzover mogelijk onderzoeken die reeds waren opgestart in lopende bezwaarprocedures, die waren aangevangen voor de uitspraak (...) gewoon doorgezet, aangezien de verwachting was dat betrokkenen snel daarop een nieuwe aanvraag zouden doen. Dit diende om geen onnodig verder tijdsverlies te veroorzaken, zowel voor betrokkenen als voor de IND en andere instanties. Lopende onderzoeken betroffen bijvoorbeeld DNA-onderzoek of onderzoek ter vaststelling van de gezinsband door middel van identificerende vragen.

Tot slot meld ik u dat (in deze zaak; N.o.) op 28 juli jl. respectievelijk 13 augustus jl. een positieve beslissing is genomen naar aanleiding van nieuw ingediende aanvragen tot verlening van een mvv.

3. De minister van Buitenlandse Zaken reageerde op 8 oktober 2004 op de klacht. Hij verwees in zijn reactie naar de reactie van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

II. Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit impliceert dat een bestuursorgaan een bezwaarschrift in beginsel dient af te handelen binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijnen.

5. In het geval van verzoekster zijn ruim zeven maanden verstreken tussen het moment van indiening van het bezwaar, op 30 juni 2003, en het beslissen daarop, op 13 en 16 februari 2004. Daarmee is de wettelijke beslistermijn voor bezwaarschriften van maximaal tien weken (zie Achtergrond) zeer ruim overschreden. De door de minister aangevoerde werkvoorraden en capaciteitsproblemen bij de IND vormen weliswaar voor een dergelijke

vertraging een verklaring maar geen rechtvaardiging.

Daaraan doet ook niet af dat verzoekster pas op 11 november 2003 de gronden van het bezwaar heeft ingediend, nu niet is gebleken dat de Visadienst verzoekster een termijn had geboden voor het indienen van de gronden, zodat van schorsing van de beslistermijn overeenkomstig artikel 7:10, tweede lid, Awb geen sprake is geweest.

6. Doordat de beslissing op het bezwaar conform de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak een niet-ontvankelijkverklaring inhield, moesten de betrokkenen nog langer in onzekerheid verkeren over de uitkomst van de procedure, totdat in juli en augustus 2004 positief werd beslist op nieuw ingediende mvv-aanvragen. Het vereiste van voortvarendheid is onvoldoende in acht genomen.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Visadienst, is gegrond, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Onderzoek

Op 27 februari 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw R. te Rotterdam, met een klacht over een gedraging van de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken gezamenlijk, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de ministers verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoekster in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Zij maakte van die gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de minister van Buitenlandse Zaken deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Verzoekster gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Beschikking van 13 februari 2004 van de minister van Buitenlandse Zaken

Verzoekschrift van verzoekster van 26 februari 2004 aan de Nationale ombudsman

Klachtafdoening van 6 mei 2004 van de Visadienst

Reactie van 29 september 2004 van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

Reactie van 8 oktober 2004 van de minister van Buitenlandse Zaken

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Algemene wet bestuursrecht

Artikel 7:10

"1 Het bestuursorgaan beslist binnen zes weken of - indien een commissie als bedoeld in artikel 7:13 is ingesteld - binnen tien weken na ontvangst van het bezwaarschrift.

2 De termijn wordt opgeschort met ingang van de dag waarop de indiener is verzocht een verzuim als bedoeld in artikel 6:6 te herstellen, tot de dag waarop het verzuim is hersteld of de daarvoor gestelde termijn ongebruikt is verstreken.

3 Het bestuursorgaan kan de beslissing voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan.

4 Verder uitstel is mogelijk voor zover de indiener van het bezwaarschrift daarmee instemt en andere belanghebbenden daardoor niet in hun belangen kunnen worden geschaad of ermee instemmen."